I Pregària Interreligiosa pel Dia de la Dona

BARCELONA

6 de març del 2001, a les 7 de la tarda

Centre Bahá'í de Barcelona

Editat pel Centre UNESCO de Catalunya
i l'Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós
Barcelona, març del 2001
Dipòsit legal:
Disseny gràfic: Clic Traç, sccl
Imprès a: Estudi 6

I Trobada de Pregària pel Dia de la Dona

Barcelona, 6 de març del 2001

El 16 de novembre de l'any passat un grup d'unes setanta persones, homes i dones de diferents tradicions religioses, es varen reunir per pregar i meditar plegades sobre les dones de tots els temps i sobre el paper de la feminitat en l'espiritualitat humana. Aquella convocatòria, feta per l'Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós amb la col·laboració de diverses comunitats religioses de la ciutat de Barcelona, va ser un èxit, si més no en termes qualitatius. Tots els que hi van participar van coincidir a dir que havia estat una experiència molt positiva..

És amb aquest precedent que l'Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós, conjuntament amb el Centre UNESCO de Catalunya, han cregut interessant institucionalitzar la celebració anual d'una pregària interreligiosa entorn del tema de la dona, pels volts del 8 de març, Dia Internacional de la Dona.

Us convidem, doncs, a participar i a gaudir d'aquesta I Pregària Interreligiosa pel Dia de la Dona. La celebració ha estat dissenyada per una comissió integrada per dones jueves, budistes, cristianes, musulmanes i bahaistes. Durant la pregària, representants de cadascuna d'aquestes comunitats aniran prenent la paraula i ens convidaran a compartir alguns dels dons de la seva tradició. Ens proposaran textos per reflexionar, narracions per il·lustrar-nos, pregàries per recitar, silenci per indagar...

Veureu que hem deixat les pàgines centrals d'aquest fulletó en blanc. No es tracta de cap error. Les hem deixades així perquè, si ho voleu, hi pugueu anotar aquells pensaments, imatges o intuïcions que la pregària susciti en vosaltres. En acabar podeu compartir-ho amb els altres enganxant les vostres notes en un mural que hi ha a la paret, de forma tan eminentment femenina, i que ara està buit, però que potser la feminitat d'aquesta pregària farà extraordinàriament creatiu.

Les dones de la història i les dones del mite, la feminitat humana i la feminitat còsmica, prenen ara la paraula i el silenci.

JUDAISME

(Laura Kait)

Un rabí amic meu diu molt sovint: "On hi ha dos jueus, sol haver-hi com a mínim tres idees. Per això sempre estem discutint". Com qualsevol altre acudit, aquest també amaga una veritat. Per poc que interroguem aquesta veritat, ens adonarem que tota la tradició judaica està feta de versions. Cada subjecte té la llibertat de llegir els textos de les fonts jueves. Aquells que en saben més ens poden orientar cap a quins textos anar, i, d'entre tots aquests textos, podem llegir-ne antigues i no tan antigues versions dels savis que han llegit, però ningú no ens dirà com han de ser llegits. Perquè la lectura és una relació del subjecte amb la lletra, per més sagrats que siguin aquests textos. Com en tota lectura, també en aquesta les interpretacions seran múltiples i cap d'elles no serà tota la veritat. En tot cas, hi ha veritats en El Llibre, i qui sàpiga llegir s'hi acostarà. Com que normalment cadascú creu que la seva veritat és la vertadera, no hi ha manera de trobar dos jueus sense tres idees, com a mínim, enmig d'una frenètica o apassionada discussió.

Quan em van convidar a aquesta segona pregària sobre les dones, vaig passar uns quants dies pensant de què parlaria avui. Avui: que no és un dia qualsevol, ja que avui celebrem el Dia Internacional de les Dones, i uso el plural intencionadament, perquè mai no es tracta d'una única dona, com tampoc de totes. És una celebració curiosa, ja que commemorem el dia en què aquelles antigues sufragistes van ser cremades a l'interior del seu lloc de treball, on s'havien tancat per reclamar els seus drets. Hi ha alguna cosa estranya en aquesta data del calendari, ja que s'ha transformat en dia de festa un antic dol: s'ha optat per la vida, i això ja és alguna cosa que ens parla del que és particularment femení. Així ens ho explica un escriptor viatger: "... les dones són sobretot les custòdies de la continuïtat: si la llum es desplaça, es desplacen amb ella". (1)

Mentre reflexionava sobre aquestes idees, vaig pensar quina podia ser la raó per la qual la paraula "pregària" era la primera en aquestes convocatòries, i continuant aquella tan antiga com actual tradició judaica, vaig decidir interrogar els textos. Vaig llegir amb sorpresa que pregària deriva del llatí "precarious", d'on també deriva "precari", "quelcom que té poca estabilitat i durada, quelcom que es posa sense títol, per tolerància". Mentre que pregària és el "moviment de l'ànima que tendeix cap a una comunicació amb Déu, per elevació, cap a Ell, de sentiments i meditacions". No deixa d'haver-hi una certa saviesa

en l'aspecte etimològic d'aquestes paraules; la pregària, després dels temps bíblics, gaudeix d'una immensa precarietat. I el que és precari no gaudeix de cap valor en aquest temps de la postmodernitat en què ens ha tocat de viure. Així que, en primer lloc, cal agrair que algú, el segle XXI, ens convoqui a una cosa precària, per buscar-hi el sentit del diàleg, el silenci reflexiu i la tolerància.

Si busquem en el Tanaj (Antic Testament) l'origen de la pregària, la trobarem en la veu d'una dona que s'anomena Hanna, i que, seguint la tradició d'esterilitat de les matriarques jueves, prega a Adonai per tal de tenir un fill. Fa la seva pregària i (per primera vegada en la història de les oracions, que eren en veu alta) ella ho fa en silenci, mou els llavis, però no se sent la seva veu. El gran Rabí Eli l'observa i, tot pensant que està beguda, atès que l'escena passava després de l'hora de menjar, la renya: "En tens per a molt, d'estar aquí borratxa? Vés a dormir el vi que portes!" Ella explica la seva pregària al Rabí, aquest la deixa en pau i Hanna engendrarà un fill que s'anomenarà Samuel, tan savi als ulls d'Adonai que s'ha merescut un Llibre que duu el seu nom.

Es podrien fer diverses lectures d'aquesta història, a més d'assenyalar que es tracta de la primera oració introspectiva. A més, un home es confon davant de l'acte creatiu d'una dona (sabem que això és històric). En el llenguatge popular ho trobem diàriament, i es diu de moltes maneres: "No hi ha qui les entengui, les dones", o "Les dones senten, però no pensen", o fins i tot "Estan totes boges", en aquest cas, borratxa. Paraules que parlen de la superficialitat de mirar sense arribar a veure.

Per altra banda, voler un fill, prefereixo llegir-ho com una metàfora del desig d'una dona per produir. Algunes ho fan com a mares, d'altres com a esposes, d'altres en diversos oficis i professions, d'altres amb l'escriptura, amb la dansa, amb l'art, o amb el seu pensament, i moltes combinant, com si es tractés d'un amorós treball d'equilibrista, diverses d'aquestes funcions. Crec que és important assenyalar aquesta lectura, perquè el 8 de març és el Dia de la Dona Treballadora i no n'he coneguda cap que no en sigui. Suposo que d'haver-n'hi n'hi ha, potser alguna, però deu ser un objecte molt difícil de trobar.

Laura Kait

1. Bruce Chatwin, Los Trazos de la Canción, Muchnik Editores, Barcelona 1988

BUDISME TIBETÀ

(Aida Rius)

Com a éssers humans, estem dotats d'unes qualitats que ens permeten, a diferència dels animals, elevar la nostra ment cap al sublim i cap al transcendent. Com a filòsofs i religiosos, aprofitem tot el que ens ofereix la natura amb la finalitat de desenvolupar-nos espiritualment, físicament i mentalment.

La dona al Tibet i al budisme tibetà sempre ha pogut participar de la mateixa manera que l'home de la seva filosofia, litúrgia i religió. L'energia femenina sempre ha estat present en tot el desenvolupament de la tradició budista. N'és una prova el fet que grans figures del budisme tibetà han estat dones.

Al budisme s'insisteix de forma especial en el mètode i en la saviesa. El mètode està representat per l'energia masculina. La saviesa està representada per l'energia femenina. L'aspecte femení apareix representat per les Dakinis. *Dakini*, *Kandroma* en sànscrit, significa aquella que es desplaça per l'espai (de la saviesa).

En tenim un exemple en la iogui Mahig Labdron, contemporània del iogui Milarepa, que va viure el segle X al Tibet, i que es va convertir en una gran mística de la seva època, i les ensenyances de la qual van arribar a estendre's fins a l'Índia.

La dona, entre altres coses, està dotada de la intuïció, de l'amor pel fills, i del lliurament constant de la seva persona en tots els àmbits en què es relaciona. Totes aquestes són, entre moltes d'altres, qualitats excepcionals que fan de la dona un ser sensible i capacitat per a la recerca i el desenvolupament espiritual en tota la seva plenitud, com a persona i com a ésser humà.

A continuació hi ha una petita pregària que cal recitar amb la motivació altruista d'ajudar els altres, pensant en el bé de la societat. En aquesta ocasió, de forma especial, hauríem d'adreçar les nostres emocions lliures d'afecció a totes les dones del món, que lluiten per trobar la seva identitat, per obtenir un benestar i per trobar les condicions que els permetin desenvolupar tot el seu potencial com a éssers humans.

Aquesta pregària porta el nom de les "Quatre meditacions incommensurables". Parlem d'incommensurable, perquè l'amor és il·limitat, perquè el nombre d'éssers vivents és il·limitat, i perquè també n'és el benefici de la seva pràctica.

Tant de bo tots els éssers puguin aconseguir la felicitat
i les seves causes.
Tant de bo tots els éssers puguin alliberar-se del sofriment
i de les seves causes.
Tant de bo tots els éssers puguin no estar mai separats
del goig de la felicitat veritable.
Tant de bo tots els éssers puguin separar-se de l'afecció i de l'odi
que fan que se sentin prop d'uns i distants d'altres.

La meditació que segueix és una forma d'obrir la consciència per tal que el nostre pensament abasti el major nombre possible d'éssers vivents.

Per tal de relaxar la nostra ment, primer tancarem els ulls, respirarem tres vegades, inhalarem l'aire primer pel forat nasal de la dreta i l'exhalarem pel forat nasal de l'esquerra; després respirarem a la inversa: inhalarem tres vegades pel forat nasal de l'esquerra i exhalarem pel forat nasal de la dreta; i finalment realitzarem diverses respiracions pels dos forats nasals al mateix temps.

Un cop que la nostra ment s'hagi relaxat, pensem en tots els éssers vivents i especialment en les dones. Primer pensem en totes les dones que ens estan envoltant ara mateix; anem obrint el cercle i augmentant el nombre de dones a totes les que habiten la nostra ciutat. Continuem augmentat el nombre i pensem en totes les dones que viuen al nostre país; ara comencem a pensar també en les que viuen en els països veïns, que envolten el nostre país. Continuem augmentant i hi incorporem totes les dones del continent, i després les del continent veí, i així anem augmentat fins a tenir en la ment totes aquelles que físicament estan més allunyades, i finalment, si creiem en altres móns, també les incloem en el nostre pensament. Sentim que tots aquests éssers anhelen trobar la pau i la la felicitat igual que nosaltres. Generem per a ells bondat, amor i compassió, i els desitgem només el millor.

I finalment dediquem tota la bondat que hàgim pogut acumular per tal que hi hagi pau al món.

CRISTIANISME CATÒLIC

(Sefa Amell)

Oficis de dona

Aprenguérem els oficis de l'amor i del silenci
De la tossuda soledat i de l'angoixa
L'ofici de la por i de la mort
La dura tasca d'apuntalar somnis.

Aprenguérem l'ofici de tenebres i abandó
El treball del vers
El cant gregorià
El misteriós món dels astres
El ritual inexorable de l'espera
Cerimònies de paüra i de valor
Els secrets de l'arc i de la fletxa impredible
De la nit i del foc que l'il·lumina.

Aprenguérem l'alegria
El somriure
La llum i les tenebres
La màgia de la ciència
L'arbre, la poma, el paradís
La serp, les aus,
Els mites, l'enigma.

Aprenguérem els oficis dels homes
I n'arrabassàrem d'altres
Que estaven destinats als déus.

Salm 152

Tots els fragments del meu cos, beneïu al Senyor
Exalceu-lo amb himnes per segles dels segles

Altes onades del meu sexe, fondos mars del meu ventre
Beneïu al Senyor

Foc del meu foc, carn de la meva carn
Beneïu al Senyor

Mans que acaronen l'aire, boca que besa el so de la teva veu
Beneïu al senyor.

Peus lleugers que dansen embriacs de Vida
Beneïu al Senyor.

Ulls que cada matí descobreixen el sol
Beneïu al Senyor

Oïdes que jubiloses escolten el cant de les aus
Beneïu al Senyor

Torra del meu coll, aroma càlida del meu llit
Beneïu al Senyor

Tàlem nupcial, perfum d'alabastre
Beneïu al Senyor

Llavors, fruits, fruites que alimenten el meu cos
Beneïu al Senyor

Flors que coronen el meu cap
Beneïu al Senyor

Aigua dels rius que nodreixen la meva sang
Beneïu al Senyor

(Michele Najlis, *Cantos de Ifigenia* – traducció de Sefa Amell)

CRISTIANISME PROTESTANT

(Nathalie Reverdin)

Jesús se'n va anar d'allí i es retirà a la regió de Tir i Sidó.
Una dona cananea, que era d'aquell territori, vingué
a trobar-lo i es posà a cridar:

- Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi.
  La meva filla està endimoniada i sofreix molt.

Jesús no li va tornar contesta. Els seus deixebles es van acostar
i li demanaven:

- Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre.

Jesús els digué:

- Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel.

Però la dona vingué a prosternar-se davant d'ell i li deia:

- Senyor, ajuda'm!

Jesús contestà:

- No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

Ella digué:

- És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes
  que cauen de la taula dels seus amos.

Llavors Jesús li respongué:

- Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.

(Evangeli de Mateu, capítol 15, 21- 28)

Pregària: "Dóna el teu pa, Senyor"

Dóna el teu pa, Senyor, als qui tenen gana,
i dóna gana de tu als qui tenen pa.
Tu sol, Senyor, pots sadollar la nostra necessitat.

Dóna la teva força als qui són febles,
i dóna la humilitat als qui es creuen els forts.
Tu sol, Senyor, ets la nostra força.

Dóna la fe als que dubten,
i dóna el dubte als qui creuen posseir-te.
Perquè tu sol, Senyor, ets la veritat.

Dóna la confiança als qui tenen por,
i dóna el temor als qui tenen massa confiança en ells mateixos.
Tu sol, Senyor, mantens la nostra esperança.

Dóna la teva llum als qui et busquen,
i guarda en el teu amor els que t'han trobat, perquè et segueixin buscant encara més.
Perquè tu sol, Senyor, pots omplir el nostre amor.

(Lucien Deiss, *Prières bibliques*, 1974)

CRISTIANISME QUÀQUER

(Caroline Wilson)

L'adoració dels quàquers té lloc quan dues o més persones senten la necessitat d'estar en silenci juntes i buscar la presència de Déu.

El silenci és molt valorat pels Amics. En eliminar les pressions i les presses, els ajuda a fer-se conscients del significat interior i més profund de les seves vides en singular i en comú. Els permet començar a acceptar-se tal i com són i a trobar un alliberament de la por, l'ansietat, la confusió emocional i l'egoisme. Aquest silenci és més que una absència de so: es pot romandre conscient dels sorolls externs. Però aquests sons no són distraccions. S'absorbeixen, sovint de forma inconscient, mentre els Amics intenten estar oberts o obertes a allò que és Déu en el seu interior. Un Amic de fa molts anys, Robert Barclay, va descriure la seva experiència en una reunió d'adoració d'aquesta manera: "Vaig trobar el mal en mi que s'estava debilitant, i el bé que s'aixecava".

El silenci dels quàquers és diferent d'aquell que s'experimenta en la meditació solitària tradicional, que normalment té lloc de forma profunda a l'interior d'un mateix, com un exercici devocional per al propi desenvolupament espiritual. L'escolta i l'espera en una reunió d'adoració és una experiència compartida en què es busca trobar-se amb Déu.

És un gran plaer per a mi tenir l'oportunitat de convidar-vos a compartir un silenci durant uns minuts.

ISLAM

(Leila Adam – Mariam Cabezos)

Em presento aquí en tant que musulmana, és a dir, en tant que creient i en tant que dona.

Com a creient assumeixo la unitat d'Al·là i la meva existència subsidiària a la Seva voluntat, a la qual procuro sotmetre'm de bon grat. Reconec l'autoritat de Muhammad com a missatger i la benedicció que suposa comptar amb la guia de l'Alcorà i l'exemple del Profeta, pau i bé. Al mateix temps, en tant que creient, en tant que califa de la Creació, accepto la llibertat d'aprendre, qüestionar i investigar qualsevol tema que se'm presenti com a convenient, analitzant-lo des de tots els punts de vista, sense por d'arribar fins al límit del que es considera convencional o permès -i que recaigui damunt les meves espatlles la responsabilitat d'aquest qüestionament i l'acció que es derivi del coneixement adquirit. En tant que creient reivindico el dret i el deure d'observar totes les formes de la creació, com la manera més adequada de servir la funció per a la qual hem estat creats i com un acte d'aproximació i amor envers el qual ens arrossega la Seva misericòrdia.

Així, doncs, considero insubstituïble el coneixement d'Al·là que obtinc mitjançant l'estudi de la creació i la pràctica de l'oració, aquestes converses íntimes amb Al·là que apaivaguen els ulls, però també el cor.

A la ment humana li calen referències essencials per operar entre contingències i cada poble ha rebut el Missatge d'una o altra forma.

I porto aquí, d'entre els 99 bells Noms amb els quals Al·là ha volgut que L'anomenem, el més repetit i el que inicia la sèrie: el Misericordiós, el clement, *rahman*, *rahim*, l'atribut que presideix les relacions entre el Creador i les Seves criatures. Essent doncs així, considero el desenvolupament d'aquesta qualitat, en la mesura del possible, una prioritat per a tots nosaltres. Com podem no intentar ser compassius amb els nostres semblants, si Ell s'ha establert com el Compassiu? Com a musulmana no oblido les paraules del Profeta segons les quals ningú no és veritablement creient fins que no desitgi per al seu germà el que desitja per a si mateix.

Pel que fa a l'educació, és ben sabut que posseir-la compleix diverses funcions importants: és imprescindible per accedir a una bona feina, a llocs de responsabilitat; és necessària per a incrementar la dignitat, la capacitat de reflexió, el gaudi d'un ampli camp de desenvolupament humà. En molts països ja s'ha establert un mínim educatiu per a tot el món, però encara falta molt perquè aquesta situació es generalitzi i sobretot -i aquí parlo des

de la meva condició de dona- perquè inclogui les nenes i les dones, que es troben fora d'aquest ordenament. Un ensenyament obligatori, estandaritzat, uniforme, potser no és la millor opció en tots els casos, però sens dubte és millor que la ignorància i el desconeixement, i que situar-se fora dels recursos que ofereix el desenvolupament. La idea que no té importància si la dona està o no educada és una idea que cal eradicar del tot.

L'*adab,* o comportament tradicional, que l'educació islàmica ha anat proporcionant als musulmans, inclou el valor sagrat de la vida, el respecte, el fet de compartir, la defensa per damunt de tot dels valors que fan la vida en comunitat més fàcil i gratificant, és a dir, la comprensió, la paciència, la receptivitat al sofriment dels altres, l'acceptació de les persones tal i com són, i la interpretació dels signes que configuren una situació concreta com a signes de la voluntat d'Al·là. I això no es contradiu ni amb l'estudi dels intermediaris que hi intervenen, ni amb el disseny d'estratègies per modificar o mantenir el que es desitja.

Els actes són per la seva intenció. Combinar *adab* i formació tècnica i humanística multiplicarà les extraordinàries capacitats de la dona. Sabem que això depèn de les condicions socieconòmiques generals de la societat i no és una tasca que es pugui aconseguir en un sol dia, però proposar-s'ho com a meta és començar a aconseguir-ho.

És a dir, que, en tant que dona, el meu discurs s'orienta en dos sentits fonamentals: en primer lloc, reivindicar el dret a l'educació; i és ben fàcil per a qui tingui un xic de perspectiva a llarg termini, adonar-se que l'educació de la dona és un bé per a la societat en el seu conjunt i que té llargues repercussions en les generacions futures.

Per altra banda, les dones tenim poderoses connexions amb la Terra, amb el manteniment, a causa de les nostres característiques fisiològiques i la nostra capacitat per procrear, la qual cosa ens converteix en una gran força conservadora. No obstant això, aquesta mateixa inclinació fa que vulguem abastar-ho tot sota les nostres ales protectores, i això impulsa la nostra tendència a la solidaritat, a la generositat; i és en aquest sentit que som revolucionàries.

(Sabora Uribe, 1950-1989)

BAHAISME

(Talieh Farzanejad)

Sàpigues, oh serventa, que als ulls de Bahà les dones són considerades iguals que els homes, i Déu ha creat tota la humanitat a imatge i semblança seva. Això significa que els homes i les dones revelen igualment els seus noms i atributs, i des d'un punt de vista espiritual no hi ha diferència entre ells. El qui s'acosti més a Déu és el més afavorit, tant si és home com si és dona. Han estat moltes les dones serventes, fervents i devotes, que sota l'ombra protectora de Bahà han demostrat que són superiors als homes i han passat al davant dels més famosos de la Terra.

I entre els ensenyaments de Baha'u'llah, hi ha el de la igualtat entre home i dona. El món de la humanitat té dues ales: una és la dona i l'altra l'home. L'ocell no podrà volar fins que totes dues ales no estiguin igualment desenvolupades. El vol no serà possible si una ala és dèbil. No s'aconseguirà l'èxit ni la prosperitat de forma adient fins que el món de la dona no sigui igual que el món de l'home, pel que fa a l'adquisició de virtuts i perfeccions.

Tinc l'esperança que l'estendard de la igualtat s'alçarà a través dels cinc continents on encara no ha estat reconeguda i establerta plenament. En aquest il·luminat món occidental la dona ha avançat de forma immesurable, més lluny que la dona a l'Orient. Cal que se sàpiga un cop més que fins que l'home i la dona no reconeguin i obtinguin la igualtat no serà possible el progrés polític i social, ni aquí ni enlloc. Perquè el món de la humanitat consisteix en dues parts o membres: una és la dona, l'altra és l'home. Fins que aquests dos membres no tinguin la mateixa força no es podrà establir la unitat del gènere humà i la felicitat i l'alegria de la humanitat no es faran realitat. Si Déu vol serà així.

El món de la humanitat consisteix en dues parts: l'home i la dona. Cada un d'ells és el complement de l'altre; per tant, si un d'ells és defectuós, necessàriament l'altre restarà incomplet i no es podrà aconseguir la perfecció. En el cos humà hi ha una mà dreta i una mà esquerra, que funcionen i serveixen igualment. Si una mà resulta que és defectuosa, el defecte afectarà també l'altra mà, ja que en surt perjudicat el tot; l'èxit només serà el que s'espera si les dues mans són perfectes. Si diem que una mà és deficient, demostrem la incapacitat de l'altra, ja que no hi ha èxit complet amb una sola mà. De la mateixa forma que l'èxit en el pla físic és complet si es fan

servir les dues mans, l'èxit serà perfecte quan hi hagi les dues parts en el cos social: l'home i la dona. No és natural que algú quedi sense desenvolupament; i no s'aconseguirà la felicitat del món humà fins que ambdues parts no es perfeccionin.

El món del passat ha estat governat per la força, i l'home ha dominat la dona a causa de les seves qualitats més potents i agressives, tant físiques com mentals. Però l'equilibri està variant, la força està perdent el seu domini, i la vivor mental, la intuïció i les qualitats espirituals d'amor i servei, en els quals la dona és forta, estan guanyant poder. En endavant, tindrem una època menys masculina i més influïda per ideals femenins; o, per dir-ho de forma més exacta, serà una època en la qual els elements masculins i femenins de la civilització estaran més equilibrats.

Oh, Tu, que el teu rostre és l'objecte d'adoració de tots els que t'anhelen, que la teva presència és l'esperança dels qui es troben completament consagrats a la teva voluntat, que la teva proximitat és el desig dels que s'han acostat a la teva cort, que el teu semblant és el company dels qui han reconegut la teva veritat, que el teu nom és l'impulsor de les ànimes que desitgen contemplar el teu rostre, que la teva veu és la veritable vida dels teus amants, les paraules de la teva boca són com aigua de vida per a tots els qui estan en el cel i en la terra! Et suplico, pel greuge que has patit i els mals que han provocat damunt teu els exèrcits dels qui practiquen la maldat, que m'enviïs, des dels núvols de la teva mercè, allò que em purifiqui de tot el que no sigui teu, per tal que sigui digne de lloar-te i estigui capacitat per estimar-te.

No em neguis, oh Senyor meu, les coses que tu vas ordenar per a aquelles de les teves servents que han estat al teu voltant, i damunt les quals s'han vessat contínuament els esplendors del sol de la teva bellesa i els raigs de la brillantor del teu rostre. Tu ets Aquell Qui, des de l'eternitat, has socorregut a tothom qui t'ha buscat i has afavorit generosament a tothom qui t'ha invocat.

No hi ha Déu fora de Tu, el Poderós, el Sempre Perdurable,
el Totmunífic, el Més Generós.

ORGANITZEN:

(membre fundador de la Iniciativa
de les Religions Unides)

C/ Mallorca, 285
08037 Barcelona
Tel. 93 457 69 80
Fax 93 457 58 51
A/e audirelig@pangea.org

C/ Mallorca, 285
08037 Barcelona
Tel. 93 458 95 95
Fax 93 457 58 51
A/e centre@unescocat.org

Amb el suport de: